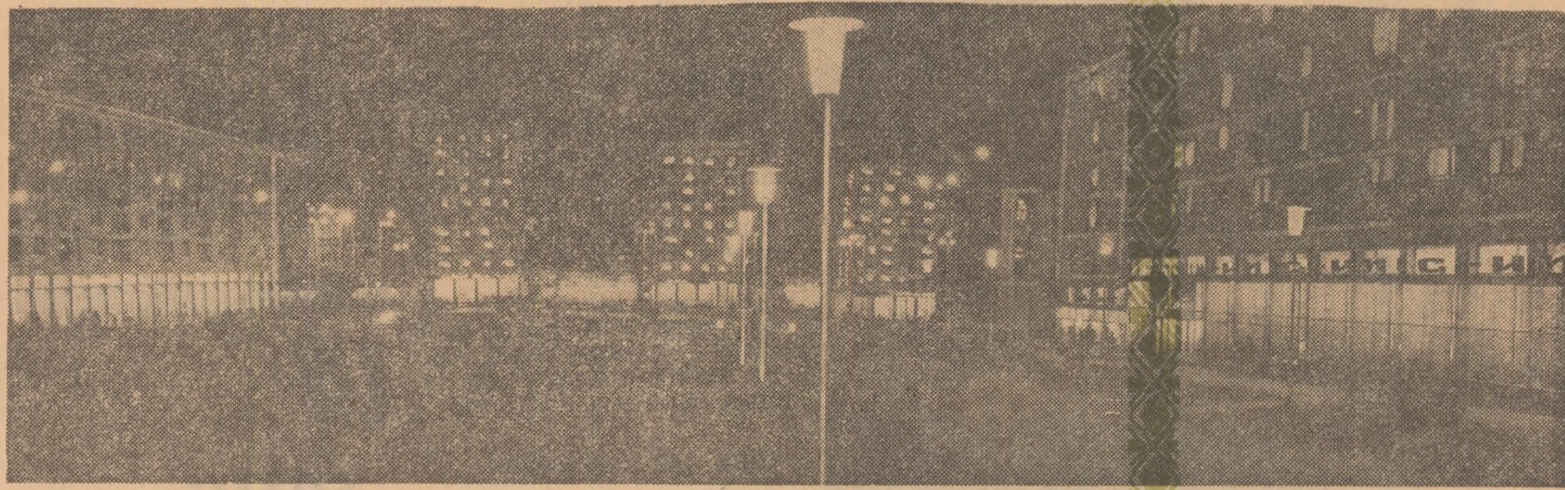
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIV nr. 21 (909) * miercuri 22 mai 1963 * 8 pag. 30 bani

SĂ VIZITĂM ÎMPREUNĂ IAȘUL

PIAȚA UNIRII DIN IAȘI VĂZUTĂ SEARA — mai 1963

ORAȘUL CU DOUĂ VÎRSTE

Bătrîn, cu străzi înguste și căsuțe vechi, cu oameni obosiți... Așa apărea Iașul în multe cărți și fotografii din trecut. Azi însă te întîmpină un Iași tînăr, purtînd prospețimea vremii noastre — Iașul industrial, Iașul noilor uzine și fabrici. Iașul căminelor studențești moderne, și al blocurilor turn împlîntate mîndre în siniliul cerului. Acesta e Iașul de astăzi. Dar oamenii muncii ieșeni nu se opresc aici, ei îl vor face și mai frumos, și mai bogat!

În furnicarul străzilor, alături de cei care se duc sau se întorc de la muncă, alături de cei care merg la un film sau se plimbă, întîlnești deseori copiii. Veseli și puși pe hîrjoană, ei rîd, glumesc, se joacă. În același timp însă, fiecare dintre ei poate să-ți povestească cu exactitate în frumosul grai moldovenesc, al cîtelea bloc se construiește în cvartalul de pe malul Bahluiului, cînd a intrat în funcțiune fabrica de mobilă sau cea de ulei, care este rezultatul meciului de fotbal dintre „C.S.M.S.-Iași și „Dinamo"-Bacău... Și aceasta, pentru că pionierii ieșeni sînt totdeauna acolo unde apare ceva nou, interesant. Ca și părinții lor, ei sînt mîndri de noile construcții, dar mai ales de cei care le-au realizat: dornici să-i cunoască pe aceștia și să pună și ei umărul, dacă e cazul, pionierii caută să le semene.

Dar iată că, tot colindînd prin Iași, am poposit la Școala medie „Ilie Pintilie". Aici — mulți pionieri inimoși; gazde primitoare, fiecare se oferă să-mi arate școala lor nouă, orașul. Dar pentru că toți laolaltă nu-mi pot fi... ghizi, s-au hotărît, l-au „delegat" pe pionierul Patapie Florin, cu care am mers mult timp prin Iași. Și Florin găsea mereu ceva deosebit și interesant să-mi arate. Dar mai bine să vă povestesc de la început.

— ...Mai e puțin și începe schimbul de după-amiază la Nicolina — mi-a atras atenția Florin. Să mergem acolo.

Și iată că Florin, bună călăuză, știa unde e secția de cazangerie, unde lucrează lăcătușii, montorii, cunoștea pe nume mulți muncitori, care sînt realizările lor... De unde? Păi, cum să nu-ți cunoști cei mai buni prieteni? De școala lor se ocupă mult cei de la Ateliere, iar aici lucrează chiar tatăl său, lăcătușul Ilie Patapie. Și pe urmă, de cîte ori n-a fost Florin, împreună cu ceilalți pionieri, la Nicolina, în vizită! „Uitați-vă la mașina aceasta, le-a spus o dată un muncitor care i-a condus prin ateliere — acolo, Florine, e o parte din munca tatălui tău, a tovarășului de colo — Ion Sofian, a cazangiului Mihai Ignat, a montatorului Romeo Jehac, a atîtor muncitori și tehnicieni!". Pionierii au înțeles atunci că, la Atelierele „Nicolina", fiecare muncitor, oriunde ar fi locul lui de muncă, prin îndeplinirea sarcinii sale realizează ceva important, măreț.

Cu Florin am plecat mai departe. M-a condus în Piața Unirii, apoi la blocurile din Copou, am vizitat Păcurarii și cartierul Tudor Vladimirescu...

— Vedeți blocul acesta? — mi-a spus el. Cînd era în construcție am fost cu grupa să-l vizităm. Atunci l-am cunoscut pe tovarășul Vasile Huțanu. Ce om! Numai blocuri turn visează să construiască! Și le construiește!

Mergeam mai departe și ne gîndeam; eu — la Florin, Florin — la blocul acela, visînd, poate, să realizeze unele și mai frumoase.

În fața unui bloc era oprit un camion din care se descărca mobilă nouă. Ne-a atras atenția un cetățean care, ba punea mîna să ajute la ridicat ba, gesticulînd, întreba locatarul dacă îi place mobila, ce părere are de tapițerie, de „linia" dulapului. Era tovarășul Mihai Arădoaiei de la I.P.R.O.F.I.L. „Mobila" din Iași. Lucrase chiar el la acest tip și acum era dornic să afle părerea „proprietarului".

— Se află acolo, în mobila aceea — am spus cu Florin într-un glas — și partea sa de muncă.

Pe copiii care cu o zi înainte îi întîlnisem pe stradă, sau la Casa pionierilor, pe stadion sau la muzeu, în vizită la o fabrică sau plantînd și îngrijind puieți pe marginea șoselei i-am găsit astăzi în școală străduindu-se să-și îndeplinească sarcina lor, aceea de a-și însuși cunoștințele predate de profesori, de a deveni adevărați constructori ai socialismului și comunismului.

CETA COSTIN

VIN EXAMENELE

CLASA a VII-a.

Ultimul clopoțel va răsuna în curînd vesel în toată școala. Dar pentru clasele a VII-a el va anunța și sosirea examenelor... Pentru momentul acesta, pionierii Școlii de 8 ani din comuna Florești-Cluj au început să se pregătească mai demult. Cu fiecare zi care trece, emoția, nerăbdarea, preocuparea pentru ca totul să fie bine se măresc. Ce va face fiecare după absolvirea clasei a VII-a este un lucru bine cunoscut în detașament. Ilea Rodica va merge la Școala Horticolă, Alexandru Eugen va deveni strungar, Selejan Ion, tractorist; toți au planuri frumoase. De aceea, grija lor cea mai mare este pregătirea pentru examene. Dacă în timpul anului o notă mică mai era trecută cu vederea, acum, gata! „Detașamentul trebuie să se descotorosească de orice notă mediocră" — au spus pionierii. Așa că pe Toader Maria au ajutat-o să-și îndrepte notele, Tăuțan Viorel s-a străduit mai mult și iată rezultatul — nota 10 la teza de matematică! Și nici Oltean Rozalia nu s-a mai mulțumit cu 5 și 6. Cum trebuie recapitulată materia, cum trebuie să fie organizat studiul individual — sînt lucruri pe care le-au lămurit pionierii din vreme.

La orele de consultații, se știe, nu se strigă catalogul. Vine cine vrea. Dar pionierii claselor a VII-a sînt, de fiecare dată, prezenți cu toții. Ei vin fie pentru că vor să înțeleagă și mai bine unele lucruri mai grele, fie că vor noi lămuriri în probleme de fizică, matematică, romînă... Pe caietele lor apar lecții sistematizate, scheme, schițe. Fiecare zi, fiecare oră este folosită cu chibzuială. Aceasta pentru că nici unul din cei cincizeci de elevi ai claselor a VII-a nu se vor opri la cele 7 clase pe care le vor absolvi. Unii vor merge la școala horticolă, alții la cea de mecanici agricoli, alții la școala profesională sau la școala medie. Și oriunde se vor duce, ei vor să facă cinste detașamentului, școlii. Și nu numai atît. Ei vor să pregătească, cu fiecare zi, îndeplinirea visurilor lor de a deveni oameni de nădejde ai patriei.

ELENA TOFAN

Foto studiu: GRIGORE PREPELIȚĂ

PRIMIRI DE NOI PIONIERI la Şcoala de 8 ani nr. 9 din Capitală.

DIN VIAŢA PIONIEREASCĂ

UN ACTIV PIONIERESC BUN

Cînd într-o unitate acţiunile pioniereşti sînt atrăgatoare, adică interesante şi frumoase, este limpede că acest lucru se datoreşte în mare parte activului pionieresc. Despre un astfel de activ spunem că **are iniţiativă, că e prezent în viaţa de zi cu zi a unităţii de pionieri.**

Un asemenea activ pionieresc am cunoscut la **Şcoala de 8 ani** din comuna **Bîrzava,** raionul **Lipova.** Din experienţa lui vrem să vă împărtăşim azi.

Cum au procedat?

În această unitate sînt puţini copii care învaţă slab. Aceasta se datoreşte în primul rînd faptului că aici există un colectiv unit, în care felul de a fi al fiecăruia, rezultatele obţinute la învăţătură îi interesează pe toţi deopotrivă. De pildă, faptul că, în clasa a VII-a, din 26 de pionieri, zece au medii numai de 10 şi 9, iar restul medii de la 7 în sus, nu surprinde pe nimeni.

Dar am să vă povestesc un alt fapt: activul pionieresc ştia, de pildă, că pionierul Capuceanu Ion din clasa a VI-a B, pe lingă faptul că era indisciplinat şi avea medii de 4 şi 5, îşi „uita" în mod sistematic acasă caietul cu hărţi la geografie.

Pionierii l-au invitat pe Capuceanu să vorbească despre el, despre comportarea lui mai întîi în grupă, şi apoi, pentru că nu se îndrepta, în faţa detaşamentului. Tot membrii activului pionieresc au fost acela care au propus ca Trauşan Traian să-l ajute pe Capuceanu. Datorită faptului că a fost pus în situaţia de a fi mai ordonat, Căpuceanu a început să învețe cu mai multă sîrguinţă şi a luat la zoologie 10, iar la alte obiecte note peste 7.

În aceste cazuri, activul pionieresc a dovedit că în unele situaţii trebuie să lucrezi diferenţiat, cu fiecare pionier în parte atunci cînd situaţia o cere.

Colectiviştii şi ajutoarele lor

Activul pionieresc a observat că Jurca Rodica, Mursa Zoriţa, David Eleonora şi încă vreo cîţiva pionieri din clasa a VI-a B se tot duc, în timpul lor liber, pe la gospodărie. Îi interesa, mai ales, puiernița şi incubatorul — „fabrica de pui", cum o numeau ei. Atunci, activul pionieresc a organizat cu pionierii detaşamentului claselor a VI-a o discuţie cu tovarăşa Bătean Maria, îngrijitoare de pui de la G.A.C. „Filimon Sîrbu". Acum pionierii acestui detaşament nu se duc numai „în vizită" la gospodărie. Ei s-au hotărît să îngrijească de pui şi colectiviştii sînt bucuroşi de ajutoarele lor.

Tot activul pionieresc a organizat cu pionierii din clasa a VII-a întîlniri cu mecanici agricoli de la S.M.T. Aici au luat cunoştinţă pionierii cei mari de pornirea şi oprirea tractorului, părţile lui componente şi numeroase alte amănunte despre maşinile agricole, dar în primul rînd au îndrăgit meseria de mecanic agricol, atît de interesantă şi de folositoare pentru agricultura noastră.

Petrecem frumos timpul liber

„Să ne cunoaştem regiunea!" este una dintre dorinţele pionierilor. Nu odată activul pionieresc s-a preocupat de îndeplinirea acestei dorinţe a pionierilor. Iată un exemplu: odată, pionierii din Bîrzava, împreună cu alţi pionieri din comunele vecine Fibiş, Pietriş şi din Lipova au pornit într-o excursie de patru zile. La Timişoara sau Caransebeş, la Oţelul Roşu şi mai departe, în regiunea Hunedoara, la Haţeg şi la Călan, pretutindeni s-au întîlnit cu imaginea patriei noastre care desăvîrşeşte construcţia socialismului, care înalţă sus, pe schele, zilele vieţii noastre senine.

În unitate sînt mulţi copii care iubesc cîntecul, jocul, teatrul. Activul pionieresc, ştiind că pionierii din clasa a IV-a vor să creeze o brigadă artistică de agitaţie, a discutat cu David Elena, preşedinta detaşamentului, pentru a afla cum ar putea s-o ajute. Acum detaşamentul claselor a IV-a are o brigadă artistică de agitaţie şi o mică echipă de dansuri populare.

Clasa a V-a are o echipă de teatru. Au prezentat un spectacol în faţa întregii unităţi cu sceneta „Acrobatul", cu care s-au prezentat şi la concursul cultural artistic, faza raională, unde au obţinut locul II.

*

V-am făcut cunoştinţă doar cu cîteva acţiuni în care s-a dovedit prezenţa mereu vie, preocuparea, interesul fiecărui membru al activului pionieresc pentru ca în unitate lucrurile să meargă cît mai bine.

E. SKIBINSKY

Îndemînatecii

Dragi prieteni, vă invităm să intraţi în clasa a VI-a a Şcolii de 8 ani nr. 4 din Oradea. E o adunare de detaşament. Cîţiva dintre pionierii care au îndeplinit toate condiţiile pentru obţinerea distincţiei pionierești îşi vor arăta încă odată, acum, în faţa detaşamentului îndemînarea, executînd una sau două din condiţiile practice.

Dar uite că au şi început. Pe masă, în colţul din dreapta al clasei, a apărut un fier de călcat, o perie, foarfece, ac şi aţă. Antal Alexandru demonstrează practic cum îşi îngrijeşte singur haina. Mai întîi, trebuie întărit nasturele de la uniformă, s-ar putea să cadă! Iar apoi, uite, mînecile şi spatele sînt boţite! Şi aşa, cu atenţie, ca să nu facă nici o cută, Antal îşi calcă haina.

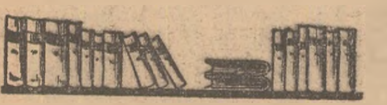
Ştiţi să vă orientaţi după busolă? Dar să semnalizaţi cu fanioanele? Deşi nu-i un lucru atît de uşor, ei au învăţat toate acestea în excursiile organizate de detaşament... Acum, atît Morgovan Mariana cît şi Sfîrlea Gheorghe dovedesc că ştiu aceste lucruri. Ba, mai mult, Morgovan face şi schiţa interesantei excursii organizată pentru cunoaşterea regiunii.

În clasă, un copil şi-a „fracturat" mîna. Uitaţi-vă, nici n-o mai poate mişca. Şi pînă să vină doctorul... Desigur, Ţuţuianu Livia şi Bologa Mariana nici n-au aşteptat acest lucru. Au pornit ele singure să dea „primul ajutor". Au scos o faşă din dulăpiorul sanitar, două atele şi au şi imobilizat mîna celui „bolnav".

Pionierii detaşamentului au ieşit cu toţii pe terenul de sport al şcolii. Îi urmăresc cum aleargă pe colegii lor care vor primi cea de-a doua distincţie pionierească. Şi aici lucrurile se desfăşoară cum trebuie.

Pregătirea bună de care au dat dovadă aceştia este rezultatul participării lor harnice la diferitele acţiuni şi activităţi pionierești, cu prilejul cărora au învăţat multe lucruri folositoare, practice, care i-au ajutat în îndeplinirea condiţiilor cerute de distincţii.

AL. MIHU

CĂRŢILE ŞI... CITITORII!

Povestea acestei prietenii am aflat-o de curînd, în biblioteca proaspăt zugrăvită a Şcolii de 8 ani nr. 1 din Rîmnicu Vîlcea.

Rînduite cu grijă în rafturi, cărţile stau modeste dar ispititoare. „Citeşte-mă pe mine, — te îmbie parcă fiecare în parte — în paginile mele găseşti fapte pioniereşti, excursii, întîlneşti copii-eroi, sau o dumbravă minunată, sau pupăza din teiul lui Creangă cu toate peripeţiile copilului humuleştean...". Sînt aici 5 800 de volume.

„Ion Creangă" — aşa s-a intitulat după-amiaza literară organizată de curînd în cadrul bibliotecii. A fost o interesantă audiţie şi totodată o vizionare de diafilme. Cu această ocazie au „venit" în vizită la prietenii lor şcolari basmele „Capra cu trei iezi", „Punguţa cu doi bani"... Copiii au organizat şi un concurs pentru „Cel mai atent cititor, cel mai bun povestitor, cel mai bun recitator".

Cartea, ca un bun prieten ce este, îi ajută direct pe elevi în cele învăţate la şcoală. După-amiezele literare pentru copiii din clasele V—VII, cuprind printre altele, lucrări literare despre care se învaţă la şcoală.

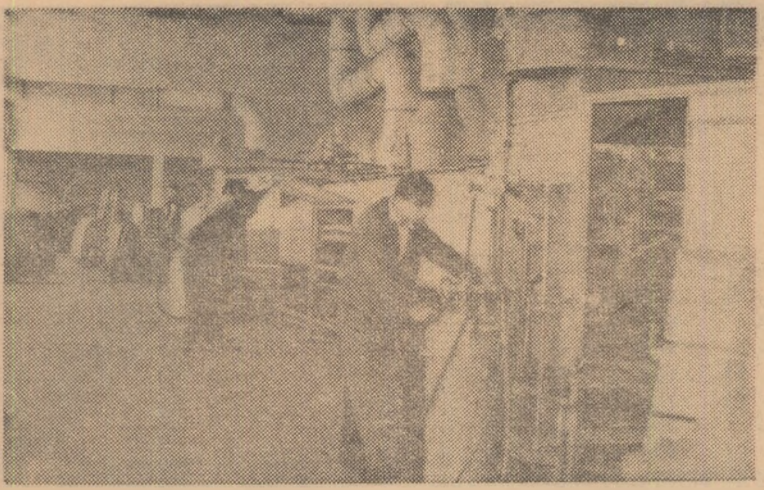
Biblioteca are şi o mică gazetă de perete, — „Ţepeluş", care, între altele, îi „înţeapă" pe cei care nu păstrează cu grijă cărţile. Dintre aceştia sînt însă puţini, şi nu le scriu numele aci pentru că sînt sigură, îşi vor schimba atitudinea. La vară, în vacanţă, vor fi alături de cei din cercul de legătorie. Cartea e un bun obştesc, trebuie deci păstrată cu grijă.

ECATERINA BOKOR

Aerul proaspăt, soarele, copacii înverziţi, într-un cuvînt — primăvara te cheamă voioasă la plimbare. Şi copiii nu se lasă prea mult rugaţi...

La aceste maşini de spriţat se vopsesc pieile.

Elevii anului I — tabacari la ora de tehnologie.

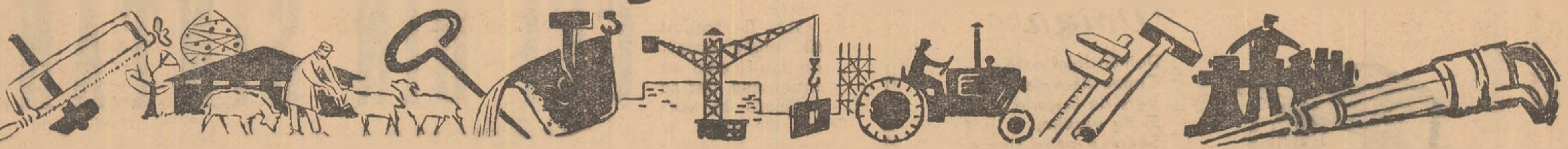

Camera de automatizare a tăbăcăriei Jilava.

Neagu Cristea, de la Intreprinderea de pielărie „8 Mai" din Mediaş, la maşina de ştanţat pielea.

Ce să fiu

O meserie utilă, interesantă:

TĂBĂCĂRIA

Rubrica noastră, dragi prieteni, vă prezintă astăzi o nouă meserie: aceea de TĂBĂCAR. *La rugămintea noastră, vă vorbeşte despre această meserie tovarăşul* Ion Boiagean, *maistru la tăbăcăria minerală a* Intreprinderii „DÎMBOVIŢA" *din* Capitală.

V-aţi pus vreodată întrebarea...

cît de importantă este munca noastră, a tăbăcarilor? Sau dacă v-aţi pus-o, nu ştiu dacă aţi găsit cel mai bun răspuns. Probabil însă că v-aţi gîndit la ghetele, sandalele sau pantofii pe care-i purtaţi, sau la mingile cu care vă jucaţi pe terenul de sport al şcolii. Dar la curelele de transmisie, v-aţi gîndit? Imaginaţi-vă că secerătorile, batozele, combinele, autocamioanele şi multe alte maşini din industria hîrtiei, a morăritului şi din atîtea alte industrii nu pot funcţiona fără aceste curele de transmisie fabricate de noi, tăbăcarii. La rîndul nostru, nici noi nu am putea transforma însă pielea crudă fără ajutorul industriei chimice, (care ne pune la dispoziţie nenumărate substanţe trebuincioase) sau al industriei constructoare de maşini, care pe zi ce trece automatizează şi modernizează procesul de producţie al tăbăcarilor.

Faţă în faţă

Tăbăcăria de ieri şi tăbăcăria de astăzi... Intre ele se află un drum atît de lung!

„Nimic mai odios, nimic mai inuman nu poate fi pe faţa pămîntului ca munca într-o tăbăcărie" — *scria Geo Bogza în 1934. Şi cît adevăr ascundeau aceste cuvinte! Oameni aproape goi, desfiguraţi, avînd drept îmbrăcăminte un sac fără nici o formă, munceau din zori pînă în noapte într-un adevărat infern. Cele aproape 60 de substanţe chimice necesare la tăbăcirea pieii acţionau liber asupra oamenilor, măcinîndu-le ceas de ceas, zi de zi sănătatea. Iată care era înainte preţul pantofilor...*

Mergeţi însă astăzi, dragi copii, la Tăbăcăria „Jilava", la „Flacăra Roşie" sau veniţi la noi, la „Dîmboviţa". Veţi vedea transpusă în fapte distanţa dintre cele două tăbăcării: tăbăcăria de ieri şi tăbăcăria de astăzi. Au dispărut pentru totdeauna „zidurile coşcovite, pereţii roşi de lepră, clădirile posomorîte". Au dispărut şi hamalii. Munca a mai bine de 100 de hamali este înlocuită la Jilava de electrostivuitor. Il conduce un singur om, şi maşina, ascultătoare, transportă la fiecare drum cîte 1 000 kg de materie primă. Şi astăzi se lucrează în fabrică cu acizi şi var, cu săruri caustice de tot felul. Dar toate aceste materiale vin acum în garnituri de tren şi, din cisterne închise, trec direct în depozitele de beton şi în staţiile speciale. Chiar şi materia primă, omul o vede astăzi doar în clipa în care macaralele o coboară în circuitul industrial... Din nou, o vede abia mai tîrziu, cînd, închizînd acest circuit, ea se transformă în pielea pe care o cunoaştem şi din care se lucrează încălţămintea, servietele ş.a. Efortul oamenilor este minim, ei nici nu ating materia primă, procesul de producţie fiind aproape în întregime automatizat şi mecanizat. Totul este coordonat de o staţie de automatizare situată în mijlocul fabricii. Aici trebuie doar schimbate butoanele şi întoarse manetele.

S-a schimbat munca tăbăcarilor, a devenit o muncă umană, cinstită, ca oricare alta. „Noile tăbăcării construite sau modernizate în socialism constituie o replică de necrezut faţă de ce era cîndva munca tăbăcarilor" *scria în acest an Geo Bogza.*

Vă aşteptăm

Pe lîngă fabrica noastră se află o şcoală profesională. Nu se poate să nu fi auzit de ea. Aici se învaţă multe meserii: confecţii, încălţăminte, ţesătorie, marochinărie etc. Printre ele se află şi cea de tăbăcari. Pe elevii de la tăbăcărie îi cunosc foarte bine. Vin deseori la noi, în secţie, la practică. Ii privesc cu cîtă dragoste muncesc, cu cîtă pasiune se interesează de tainele meseriei. E şi firesc: faţă de gradul de automatizare din întreprinderile de tăbăcărie trebuie să ai o bună pregătire tehnică. Citesc în ochii lor seriozitatea, stăruinţa. Şi înţeleg mai bine toate acestea cînd mă gîndesc la minunatele condiţii pe care le au la îndemînă. La şcoală au profesori bine pregătiţi, uniforme şi manuale gratuite. Iar cînd vin la noi, în fabrică — ne îngrijim cu toţii de ei. Deseori, sîntem invitaţii lor la şcoală; asistăm la ore, luăm parte la frumoasele programe artistice prezentate de formaţiile şcolii. Şi nu se poate spune că nu avem ce vedea. Cu aceeaşi tragere de inimă ca şi la practică ei răspund la chimie, materia lor de bază, la romînă şi matematică, sau pregătesc programe artistice şi se întrec pe terenurile de sport. Atît fetele cît şi băieţii. Căci trebuie să ştiţi, la secţia tăbăcărie se pregătesc şi multe fete. Ele vor lucra la terminarea şcolii ca muncitoare de înaltă calificare la finisarea pielei, la vopsirea şi şlefuirea ei.

După ce v-am spus toate acestea, nu mai e nevoie de nici un îndemn spre această frumoasă meserie. Sînt sigur că l-aţi înţeles voi singuri.

Discuţia noastră

CUM NE COMPORTAM

● Avem oaspeţi ● De la angajament la fapte ● ...Şi rezultatele

Odată, la invitaţia colectivului de conducere al unităţii, a venit în şcoala noastră un grup de muncitori: ajustorul Marin Gheorghe, mecanicul Fronea Ion şi lăcătuşul Matei Vasile şi alţii. Oaspeţii — părinţi ai unor pionieri din şcoala noastră — ne erau cunoscuţi. Ei au vorbit copiilor despre răspunderea muncii la locomotive şi nave, despre necesitatea de a fi stapîn pe cunoştinţele tale. Au vorbit şi pionierii despre succesele obţinute, dar mai ales despre năzuinţele lor de a nu avea nici un pionier corigent.

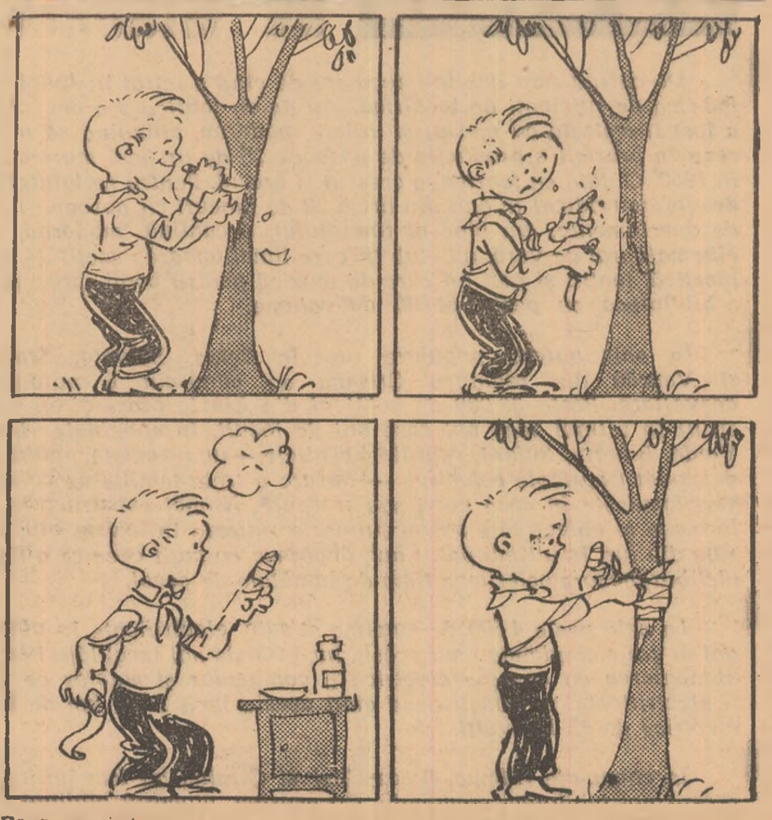
De la angajament s-a trecut la fapte. In grupe şi detaşamente s-a discutat despre cum trebuie organizat studiul individual, cum trebuie luate notiţele la ore, despre programul zilei. Această adunare i-a ajutat mult pe pionieri. Cei „ameninţaţi" să rămînă corigenţi au început să obţină note bune. Intre clase domnea acum un spirit de întrecere: care e clasa cea mai frumoasă, în ce clasă învaţă cei mai disciplinaţi pionieri? La graficul afişat în holul şcolii era mereu îmbulzeală. Toate detaşamentele se străduiau să fie în „rachetă", iar clasele de la „căruţa" şi „automobil" nu prea erau vesele.

Schimbări mari s-au produs şi la panoul de onoare. Unii pionieri s-au mirat cînd au văzut acolo fotografia pionierului Mihu Gheorghe. Colegii săi de clasă ştiau însă că Mihu, deşi anul trecut fusese repetent, are acum note de 7, 8, 9 şi 10, este disciplinat. La fel s-a întîmplat şi cu elevii Regep Constantin şi Creţu Gheorghe care, datorită eforturilor depuse, au ajuns să înveţe şi să se comporte aşa cum trebuie şi au fost primiţi în rîndurile organizaţiei de pionieri.

După un timp, unitatea de pionieri a avut o nouă adunare. Se citea scrisoarea adresată muncitorilor faţa de care pionierii îşi luaseră un angajament — acela de a nu avea nici un pionier corigent. Puterea colectivului învinsese, angajamentul era acum îndeplinit.

TOMA MAREŞ
directorul Şcolii de 8 ani nr. 21, Constanţa

umor · umor · umor

Fără cuvinte.

Desene de PUIU MANU

Din noul peisaj bucureştean

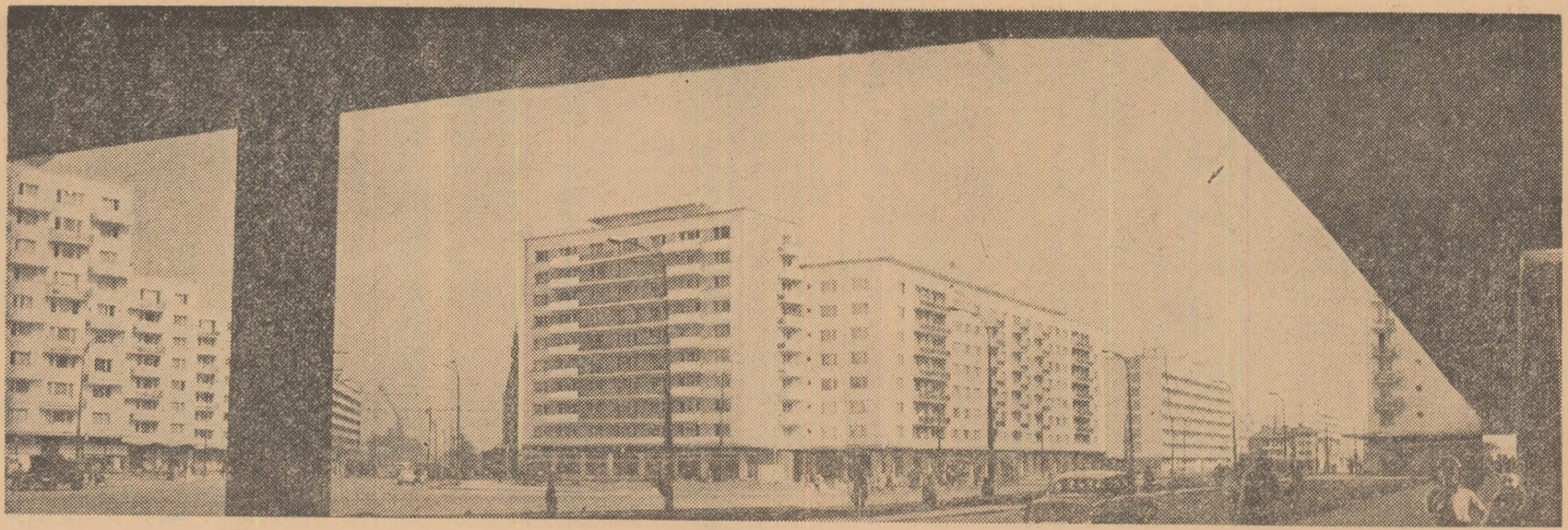
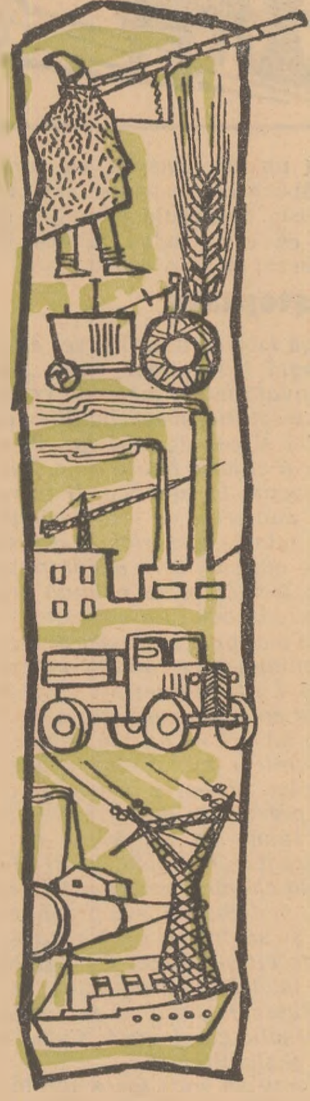

Foto : GR. PREPELIŢĂ

PE-UN PICIOR DE PLAI

Doina

Doină, doinişoară,
Cîntec de vioară,
Vers de bucurie
Şi de veselie,
Spune-n patru strune
Lumea să răsune
Că la noi în ţară
Mîndra primăvară
A-nsorit pămîntul,
Ne-a luminat gîndul,
Spornică să fie
Munca-n libertate
În gospodărie
Şi belşug să poarte
Plaiurile toate.

Şi mai spune, iară,
Doină, doinişoară,
Că trai luminat
Partidul ne-a dat.
El e primăvara
Ce-nflorit-a ţara
Şi el ne-a-nsorit
Calea ce-am dorit,
Pe care-am pornit.
Şi de-i masa plină
Şi trai cu hodină,
De-s inimi voioase
Şi belşug în case,
De-i cîntec pe luncă
Şi-nfrăţită muncă,
Toate le-a-mplinit
Partidul iubit.

Ş-apoi, doinişoară,
Cîntec de vioară,
Spune, iarăşi, spune,
Ţara să răsune,
Că mai drag pe lume
Nu avem anume
Nici frate, nici soră,
Nici cîntec, nici horă
Cum ni-i el de drag
Şi-al său roşu steag.

Culeasă din comuna Văleni, raionul Lăpuş

CEI DIN SÎNTANA

Ar fi trebuit să plece acasă, de mult, căci se înnoptase, dar se prinseră la vorbă. De altfel, aceasta se întîmplă cam în fiecare seară. Cei mai mulţi, cum se întorc de la cîmp sau de la alte treburi, iau masa, apoi dau pe la colectivă. Discută despre lucrurile îndeplinite, despre ceea ce au de făcut în ziua următoare.

— ...Şi zici că mîine terminaţi cu sfecla, cu răritul ? spuse careva de la grădină.

Cel întrebat, un şef de brigadă, păru puţin mirat.

— Auzi, ce întreabă ! se adresă el unor tinere din preajma — Rozaliei Bolimfăneanu, Anei Mozaş şi altora.

Fetele săriră într-un glas :

— Mai e vorbă !... Şi-i aşa de frumoasă sfecla ! Avem ce trimite în toamnă la Tg. Mureş, la fabrica de zahăr !...

Vasile Cazan, vicepreşedintele, ascultă cu atenţie discuţia. Se bucură : la ei în colectivă, în Sîntana de Mureş, a intrat în obişnuinţă ca pe oameni să-i intereseze totul. Aceasta, din dorinţa de a pune umărul acolo unde e nevoie, ca toate sectoarele să meargă bine. Şi au cu ce se lăuda. Bunăoară, cei de la grădină. Bilanţul de astă-toamnă arăta că aduseseră gospodăriei un venit de peste un milion. Anul acesta însă, realizările vor fi şi mai mari, căci s-a dublat suprafaţa de grădină.

Dincolo de ferestre, în casele rînduite de-a lungul uliţelor, luminile începuseră să se stingă una cîte una...

— Să mergem ! spuse vicepreşedintele, ridicîndu-se de la birou şi strîngîndu-şi hîrtiile din faţă. Dădu să răsucească comutatorul, cînd — zurr ! Se auzi sunînd telefonul. Ridică receptorul din furcă.

— Gara ?... Da !... Aici Gospodăria colectivă... „Mureşul". Cînd au sosit ?...

— O fi venit motopompa ! spuse un grădinar.

— Da... Şi vagonul cu araci pentru vie.

— Să-i aducem în seara aceasta, propuseră utemiştii Petre Olteanu, Alexandru Moldovan, Ene Pereş, Diamandi Zoltan şi alţii, nelipsiţi cînd e vorba de o treabă ca aceasta.

— Bine ar fi, îi susţinu vicepreşedintele. Dacă lăsăm pe mîine, stricăm ziua de lucru, şi sîntem în plină campanie !

Cîteva clipe mai tîrziu, hotărîrea fusese luată. Cele patru autocamioane ale gospodăriei se puseră în mişcare, îndreptîndu-se către gară. Şi a doua zi, dimineaţa, aracii se aflau duşi la vie, iar motopompa — la locul ei, alături de alte patru, adică pe malul Mureşului.

...S-ar părea că e vorba aci de un fapt mărunt. Nicidecum. El reflectă însăşi dragostea sătenilor pentru colectivă, dorinţa ca ea să înflorească mereu. De altfel, aci, în munca lor însufleţită se află izvorul bogăţiei colective, traiul lor îmbelşugat. Averea obştească au sporit-o la aproape şapte milioane. Sute de colectivişti şi-au construit în ultimul timp locuinţe noi, iar aparatul de radio sau difuzorul, ca şi becul electric se află în fiecare casă ca o expresie a bunăstării şi vieţii civilizate pe care o duc colectiviştii.

AL. DINU IFRIM

SUCCESE CU CARE NE MÎNDRIM

De curînd s-au împlinit zece ani de cînd a intrat în funcţiune Fabrica de rulmenţi de la Bîrlad. An de an fabrica s-a dezvoltat, a fost înzestrată cu maşini şi utilaje moderne, ajungînd să realizeze în prezent o producţie de aproape 25 de ori mai mare decît în 1953. O dată cu fabrica, a crescut şi oraşul. Pentru metalurgiştii de aici s-au ridicat în anii din urmă 28 de blocuri cu aproape 1 000 de apartamente, un bloc al tineretului, o cantină modernă, un cinematograf de vară, un club în care funcţionează : secţii de artă plastică, teatru şi cor, un cerc de muzică pentru copii, precum şi o bibliotecă cu peste 14 500 de volume.

În anii puterii populare oraşele Beiuş, Salonta, Simleu şi Vaşcău din regiunea Crişana au cunoscut o puternică dezvoltare. Peste 35 000 de cetăţeni din aceste oraşe şi-au construit în ultimii zece ani case noi de locuit. În comunele Borş, Vaida, Biharia, Sălard, Marghita şi altele — unde există puternice gospodării agricole colective — fiecare a treia familie de colectivist locuieşte în casă nouă sau refăcută. Numai construcţiile de locuinţe şi obiectivele social-culturale ridicate în aceste oraşe şi sate din jur, în ultimii patru ani, depăşesc cu mult ceea ce a făcut aici burghezo-moşierimea timp de jumătate de secol.

La cele peste 4 500 de comune şi sate electrificate în ultimii ani se vor mai adăuga anul acesta încă 800 de noi localităţi. Pentru alimentarea cu energie electrică a comunelor şi satelor ce vor fi electrificate, se construiesc anul acesta încă 1 500 km de linii electrice de 15 kilovolţi.

În comunele Dămuc, Bicaz-Chei şi Gîrcina au fost înfiinţate recent noi biblioteci comunale. Cu acestea, numărul bibliotecilor comunale din raionul Piatra Neamţ a ajuns la 20, iar fondul lor de cărţi se ridică la peste 200 000 de volume.

PENTRU VOI, COPII!

Întreprinderea de material didactic din Capitală este dotată cu secţii de proiectări, strungărie, turnătorie, montaj. Aici se produc materiale didactice folosite de elevi în cadrul orelor de geografie, astronomie, matematică, fizică, mecanică, chimie, ştiinţele naturii şi pentru lucrările practice însoţitoare.

În fotografie : Telescopul, folosit ca material didactic, în şcoală.

Fotografie executată de cercul foto Casa pionierilor, Alexandria.

Prezenţe româneşti peste hotare

PRODUSE ROMÎNEŞTI APRECIATE LA TÎRGUL INTERNAŢIONAL DE LA GÖTEBORG

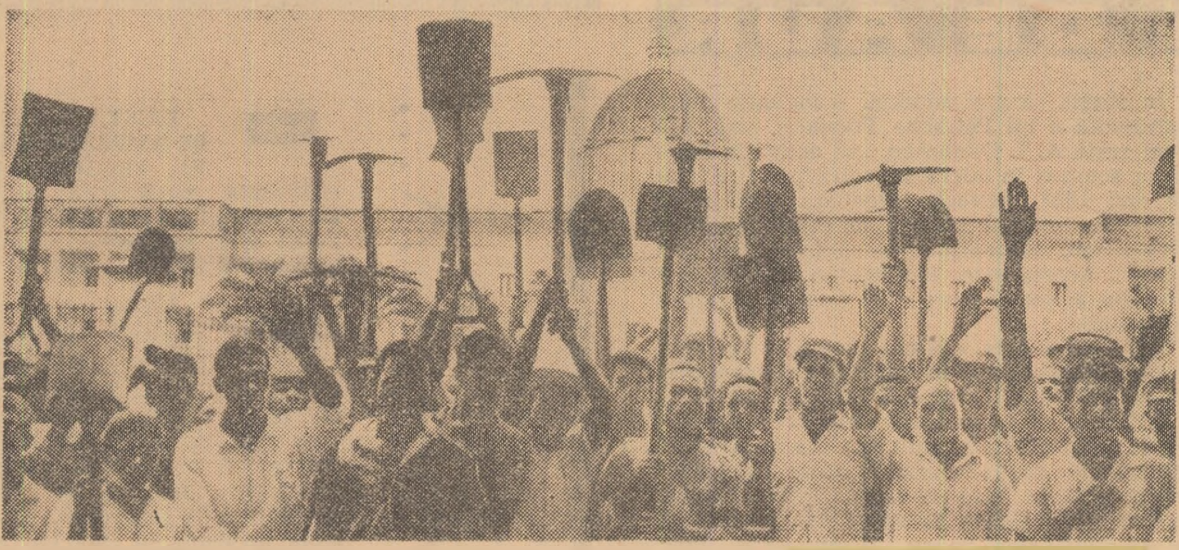
Recent, la Göteborg (Suedia) s-a deschis tradiţionalul Tîrg internaţional de mostre, la care ţara noastră participă pentru a cincia oară consecutiv. După inaugurarea tîrgului, pavilionul romînesc — în cadrul căruia sînt expuse diferite maşini unelte, utilaje electrotehnice, tractoare, produse petroliere şi chimice, mobilă, produse alimentare şi de artizanat — a fost vizitat de către ministrul suedez Rune Hermansson şi Perlnvstroem, prefectul regiunii Göteborg. Atît ei cît şi numeroşii vizitatori prezenţi, au făcut o înaltă apreciere bogăţiei şi calităţii produselor industriei romîneşti constructoare de maşini ca şi celorlalte exponate din pavilionul romînesc.

EXPOZIŢIE DE FOTOGRAFII ARTISTICE DESCHISĂ ÎN ORAŞUL ITALIAN BARI

Sub auspiciile Asociaţiei de prietenie „Italia — Romînia" şi ale centrului pentru relaţiile culturale cu străinătatea din Bari, în acest oraş a fost organizată o expoziţie de fotografii artistice romîneşti. Cu prilejul deschiderii expoziţiei au fost prezentate de asemenea, mai multe filme documentare romîneşti de scurt metraj, precum şi filmul artistic „Valurile Dunării".

CĂRŢI OFERITE ÎN DAR BIBLIOTECII NAŢIONALE DIN CALCUTTA

La Biblioteca Naţională din Calcutta (India) a avut loc o festivitate în cadrul căreia s-au predat bibliotecii un număr de cărţi tipărite în R. P. Romînă, ca dar din partea preşedintelui Consiliului de Stat al R. P. Romîne, Gheorghe Gheorghiu-Dej. Cărţile reprezintă opere literare romîneşti şi traduceri în limba romînă din literatura indiană. Cu acest prilej, directorul bibliotecii a evocat cu multă căldură vizita făcută anul trecut de preşedintele Consiliului de Stat al R. P. Romîne la Biblioteca Naţională din Calcutta, şi a mulţumit pentru darul primit.

Zilele trecute un numeros grup de şomeri din Santo Domingo, capitala Republicii Dominicane, au organizat o demonstraţie, parcurgînd străzile oraşului cu tîrnăcoape, sape şi lopeţi în mînă. În fotografie : şomerii demonstrează în faţa palatului prezidenţial, cerînd dreptul la muncă.

Au ieşit cu cîinii...

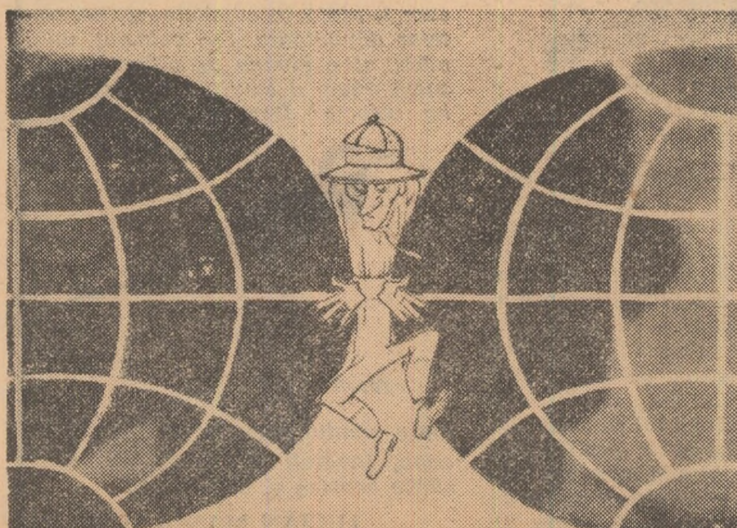
Birmingham este un oraş din Alabama — stat în S.U.A. Nu-i un oraş prea mare, astfel că, pînă de curînd, nu prea multă lume ştia pe unde-i şi cam ce se întîmplă pe-acolo. De la o vreme însă, toate agenţiile de presă din lume, toate ziarele au început să scrie despre Birmingham. Credeţi cumva că acolo s-a făcut vreo descoperire epocală?... sau că oraşul a devenit vestit peste noapte din pricina vreunei hotărîri a consiliului municipal, care să îmbunătăţească viaţa sutelor de şomeri? Nu, la Birmingham, copii, s-a petrecut cu totul altceva. Rasiştii din acest oraş şi-au amintit de o străveche ocupaţie a strămoşilor lor colonialişti : aceea de a vîna negri! Astfel se face că, în noaptea de 11 spre 12 mai, rasiştii din Birmingham au provocat tulburări în cursul cărora aproape 50 de persoane au fost rănite, iar două locuinţe ale negrilor au fost distruse de bombele aruncate de rasişti.

Care sînt „crimele" făptuite de populaţia neagră? Ce anume i-a înfuriat atît de cumplit pe rasiştii americani? Pur şi simplu faptul că negrii au cerut şi ei dreptul firesc de a fi primiţi în şcolile pentru albi, în autobuzele pentru albi, în cartierele şi cinematografele pentru albi, în restaurantele pentru albi... Iată ce i-a înfuriat atît de cumplit pe rasiştii albi din Birmingham şi pe fraţii lor de pretutindeni din S.U.A.

În sprijinul rasiştilor au venit, la ordinul guvernatorului rasist al Alabamei, poliţişti cu cîini. Ei au asmuţit cîinii împotriva negrilor, la fel cum, în urmă cu 100 de ani, strămoşii rasiştilor de azi asmuţeau cîinii pe urma sclavilor negri fugiţi de pe plantaţii.

Populaţia de culoare din S.U.A. însă, se ridică în apărarea drepturilor sale; în toate oraşele S.U.A. au avut loc zilele acestea manifestaţii de solidaritate cu negrii din Birmingham, manifestaţii la care au participat atît negri cît şi albi cu vederi progresiste. Ei au cerut într-un singur glas drepturi egale pentru negri şi albi.

Timpul cîinilor poliţişti şi al rasismului, apune.

„Pe emisfere nu mai e loc pentru colonialism"

Caricatură de **Eugen Taru**

BOŞIMANUL FĂRĂ NUME

În centrul localităţii Walfisch Bai — un mic oraş din Africa de Sud-Vest — se află o berărie. Aci vizitatorii sînt serviţi de un mic pitic negru. Toată îmbrăcămintea lui este alcătuită dintr-o bucată de blană înfăşurată în jurul corpului, o curea din piele de antilopă şi un mănunchi de pene de struţ pe cap.

Aşezîndu-şi ştergarul pe genunchi, piticul se aşază pe o rogojină de lîngă bar şi aşteaptă să fie chemat. Mă apropii de el, îl salut şi-l întreb cum îl cheamă.

— Boşiman, domnul meu, — răspunde politicos piticul.

— Boşiman? Dar asta-i o naţionalitate, nu un nume!

— Da, domnul meu, dar alt nume n-am.

— Cum aşa? Toţi oamenii au cîte un nume...

— Da, domnul meu, dar eu am fost prins prea de mic, nu-mi amintesc de numele meu.

— Aţi fost... prins!? De cine? Unde?...

Cineva de la masa vecină strigă cu un glas de beţiv:

— Hei, tu, maimuţo!

Piticul se scuză şi se duse iute unde fusese chemat. Cei doi beţivi de la măsuţă, apucaseră însă să se mînie:

— Bine, maimuţă neagră, aşa vii tu cînd te strig?

La început n-am priceput ce voiau de la el. Apoi am văzut că piticul s-a întors la rogojina lui, şi-a aruncat ştergarul şi s-a îndreptat din nou către măsuţă. Dar acum nu mergea pe picioare, ci ...în mîini! Dînd repede din mînuţe, el îşi bălăbănea prin aer călcîile goale. La multe mese izbucniră hohote de rîs...

...În aceeaşi zi am aflat istoria tragică a micului boşiman.

Tribul boşimanilor pitici trăieşte — mai bine-zis, a trăit — în pustiul Kalahari. Este un trib pe jumătate sălbatic, pierdut printre nisipurile mişcătoare. Misionarii sud-africani au vrut să-l convertească la catolicism, dar piticii se temeau de oamenii albi şi fugeau de ei. Iar uneori trăgeau în misionari cu săgeţi otrăvite. A fost un caz cînd piticii au omorît un alb. Atunci, la Pretoria, capitala Republicii Sud-Africane, s-a hotărît să se lichideze tribul. Au rămas doar cîteva zeci de boşimani pitici, pe care rasiştii îi vînează ca pe nişte mici animale.

Piticul pe care-l văzusem eu fusese prins în pustiu încă de copil. Calculatul „vînător" l-a crescut pe băiat, şi pentru un preţ gras, l-a vîndut barmanului pentru a fi folosit în calitate de reclamă exotică a barului.

Îmi amintesc de ochii lui mari şi întunecaţi. Cîtă suferinţă, cîtă tristeţe şi ce nespusă durere omenească se putea citi în ei! El cunoaşte bine trei limbi: limba de stat a Republicii Sud-Africane, engleza şi germana. Este un admirabil gimnast şi un bun desenator. I se plăteşte barmanului zece shilingi şi, peste cincisprezece — douăzeci de minute, clientul primeşte portretul desenat de „sălbatic". El desenează pe loc, la bar.

...Bogaţii, stăpînii albi, îl chinuie însă pe talentatul boşiman. Dar va veni o vreme şi popoarele or să-i judece pe toţi rasiştii pămîntului. Or să-i condamne necruţător şi pe oamenii albi din Walfisch Bai, mari de stat dar mici la suflet. Sub acea condamnare aş dori să-mi pun şi eu semnătura!

A. IVANCENKO

(Din „Pionierskaia Pravda").

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

(III) Din istoria științei și tehnicii romînești*)

MÎINI INVENTIVE, MÎINI DE AUR

Secolul al XVIII-lea cunoaște și o serie de mineri inovatori. Ei sînt preocupați mai ales de înlocuirea forței hidraulice necesare funcționării șteampurilor, prin forță mecanică — problemă foarte importantă în exploatările miniere din Transilvania, în vreme de secetă. Să amintim, de pildă pe Idu Crăciun, inventatorul unui șteamp de zdrobit minereul, șteamp pus și menținut în funcțiune de un singur om, cu ajutorul unui sistem de greutăți, fără roată de apă. Ceva mai tîrziu, meșterul lemnar Munteanu Urs, de la minele din Săcărîmb, inventează și el un șteamp și apoi o mașină de spălat minereul extras din galerii. Această din urmă mașină a fost introdusă în producție și larg folosită.

Și inginerul Alexandru Popovici, din Brăila, inventează o „deosebită mașină", pe care se întemeiază un sistem de extragere a aurului din apa rîurilor. El adresează domnitorului Bibescu o cerere prin care solicită îngăduința de a pune în funcțiune noul procedeu.

Cam în aceeași vreme, un act domnesc acordă un privilegiu lui Teodor Mamelegioglu, care „a adus un nou meșteșug de a face postavurile vechi ca noua, spălîndu-le și curățindu-le de pete. E de încurajat, făcînd parte din lucrurile... ce s-ar putea izvodi într-o țară".

De origină iobagă a fost și inginerul Martin Debreczeni. Cea mai cunoscută invenție a acestuia, un suflător spiral, care înlesnea procesul topirii, a fost introdus în numeroase topitorii ale Europei apusene.

O preocupare de seamă exista și în legătură cu perfecționarea mașinilor agricole.

Documentele au consemnat mai multe invenții realizate în această direcție în prima jumătate a secolului al XIX-lea, deși detalii despre ele nu s-au transmis pînă la noi. Astfel, în 1842, un anume Iosif Caruzu, maistru din Iepureni-Iași, realizează o invenție care perfecționează plugul. În Țara Romînească, doctorul Zucker inventează o mașină de treierat, care a fost construită și experimentată, inventatorul adresînd domnitorului o cerere de „privileghiu". Dintre inventatorii transilvăneni de mașini agricole, de remarcat este Petru Rajka, din a cărui „fabrică de mașini" ies o serie de tipuri perfecționate de pluguri, semănători de porumb și sfeclă, secerători, mașini de desfăcut porumb, tocătoare de paie, batoze etc. La o expoziție din Viena, Rajka obține premiul I pentru plugul creat de el, apreciat ca fiind superior celor din Pesta, Viena și America. Tot Rajka a inventat și niște depănători de mătase, superioare celor existente pînă la el, destinate industriei manufacturiere, care au funcționat cu succes la Cluj. Să menționăm că în 1848, Rajka a fost de partea revoluționarilor și i s-a încredințat direcția Arsenalului din Cluj.

În sfîrșit, să mai amintim o invenție puțin cunoscută a lui Petrache Poenaru, care, așa cum arată A. I. Odobescu, „se ocupa la Paris și cu scornirî în micile industrii practice". La 25 mai 1827 Petrache Poenaru obține un brevet de invenție pentru „un condei portăreț fără sfîrșit, alimentîndu-se el însuși cu cerneală". Acesta este, fără nici o îndoială, un prototip și un precursor al tocului rezervor (stiloului).

Iată cîteva date, desigur fugare și parțiale, despre începuturile invențiilor și descoperirilor romînești. Începînd de la mijlocul secolului al XIX-lea, cînd necesitatea progresului științei și tehnicii este cu mult mai vie, savanții și tehnicienii noștri creează opere de o deosebită valoare. Aportul unor oameni iluștri ca Babeș, Marinescu, Racoviță, Levaditi, Poni, Istrati, Edeleanu, Spacu, Hurmuzescu, Procopiu, Cobălcescu, Bolyai, Ionescu de la Brad, Gheorghe Tițeica, Lalescu, Ioan Cantacuzino, Constantin Miculescu, Saligny, Danielopolu, Vuia, Vlaicu, George Constantinescu-Coandă, Proca, Stoilov, Parhon și atîția alții este expresia nivelului înalt la care se ridică creația tehnico-științifică romînească.

I. M. ȘTEFAN și DINU MOROIANU
(Din revista „Veac Nou").

— Totul trebuie montat cu atenție. În curînd aparatul va emite primele sunete.
— E montat bine, tovarășe profesor? întreabă micul tehnician al cercului de radio de la Palatul pionierilor din București.

ȘTIAȚI CĂ...

EXISTĂ O PASĂRE ASEMĂNĂTOARE PINGUINULUI, cunoscută pe diferite insule ale Oceanului Pacific, care, neavînd aripi să zboare, migrează înotînd mii de kilometri?

DINTRE MIGRAȚIUNILE ANIMALIERE, cea mai curioasă este aceea a unor mamifere din familia rozătoarelor, cunoscute în Norvegia sub numele de Lemming? La anumite epoci, uneori la intervale de mai mulți ani, aceste animale se strîng în cete imense, pornind în linie dreaptă spre sud, traversînd rîuri, lacuri, orașe, păduri și înfruntînd toate primejdiile din partea animalelor carnivore întîlnite în cale. O dată ajunse la țărmul cel mai sudic al țării, ele pătrund în apele mării, unde se îneacă. Migrația începe atunci cînd puii, lăsați undeva în nord, au crescut și au dat naștere la rîndul lor, unor noi progenituri

MIGRAȚIA CEA MAI PERICULOASĂ pentru celelalte animale sălbatice este aceea a antilopelor africane? Acestea se strîng în număr atît de mare și fug atît de repede, încît orice animal — fie el chiar leu sau tigru — e călcat în picioare și zdrobit în cîteva secunde. În urma unor astfel de migrațiuni, pămîntul rămîne complet ars de vegetație și bătătorit ca piatra.

EXISTĂ O PLANTĂ... CĂLĂTOARE al cărei nume este „Cacto andarile"? Ea e un soi de cactus, care crește în Peru, în regiunea marilor deșerturi nisipoase. Cu ajutorul unor prelungiri — organe de mișcare, planta se poate deplasa (pe distanțe mici) în căutarea apei.

MIMOZA, FLOAREA ATÎT DE CUNOSCUTĂ, oferă și un prețios produs industrial utilizat pentru argăsirea pieilor?

ALBINA ARE FĂLCI ATÎT DE PUTERNICE încît este în stare să-și taie drum cu ele cînd este închisă într-o cutie de carton?

CE PASĂRE ESTE ACEASTA?

Pițigoiul mare

O dată cu sosirea anotimpului cald, începe și sezonul excursiilor. Cu rucsacul în spinare plecăm să aflăm locuri noi, necunoscute, să vedem lucruri interesante. Oriunde am merge, fie în parc, fie în pădure sau în luncă, ne vor întîmpina păsările, veșnic gureșe.

Sînt o sumedenie de păsări, care la prima vedere seamănă între ele. Vedeți pasărea aceasta? Pieptul ei este galben cu o dungă neagră ce pornește de sub bărbie, străbătînd pieptul. Capul este negru, afară de obraji care-i sînt albi. Se mișcă mult și are un zbor cam greoi. In schimb, pe crăcile copacilor este de o vioiciune de neîntrecut. Ciugulește mereu, căutînd în scoarța copacilor ouă și larve de insecte, pe care le consumă cu mare plăcere. Cîntecul acestei păsări nu este prea muzical, deși e vesel: țim...ți...țim!... țim...ți!... țim!... Sătenii noștri spun că ar striga: Cinci opinci!... Cinci opinci!...

După aceste cîteva caractere putem afla cine este prietenul nostru cu aripi. Este vorba de pițigoiul mare (fig. 1). Dar să știți că mai sînt și alte specii de pițigoi. Aceste păsări rămîn peste iarnă la noi, adică sînt sedentare, spre deosebire de cele care ne părăsesc toamna — păsările migratoare.

Cinteza

Cînd pătrundem sub cupola copacilor, ne întîmpină un ciripit care face să răsune toată pădurea. Este o pasăre des întîlnită, prezentă în toate pădurile și zăvoaiele. Pe capul său colorat predomină cenușiul albăstrui, pe piept este brun roșcată, iar pe aripi are o pată mare albă. La fel ca și pițigoiul, și ea rămîne peste iarnă la noi. Este o pasăre blîndă, care ne lasă să ne apropiem la cîțiva metri de ea. Numele ei este cinteza (fig. 2).

Iată o altă pasăre tot așa de des întîlnită, o pasăre migratoare. E mai mică decît vrabia, are un corp suplu, iar culoarea generală — cenușie, numai gușa o are neagră. Are o coadă lungă, pe care o mișcă continuu atunci cînd stă pe loc. De obicei o găsim în preajma apelor, în căutarea insectelor care constituie hrana sa principală. Această pasăre cu coadă lungă și ciripit sacadat se numește codobatura albă, spre deosebire de suratele ei galbene sau cenușii (fig 3).

Am vorbit numai de cîteva păsări comune, folositoare omului, care îl ajută în combaterea insectelor dăunătoare. S-a calculat, de pildă, că o familie de pițigoi consumă anual o cantitate de cca 75 kg insecte! Dar păsările folositoare omului sînt mai multe. Voi, copii, învățați să cunoașteți păsările acestea și ocrotiți-le!

Codobatura albă

LUCIAN MANOLACHE

RODICA *de vorbă cu cititorii* RODICA *de vorbă cu cititorii* RODICA *de vorbă cu cititorii*

Să încheiem cu succes anul școlar

Și de data aceasta am așteptat cu nerăbdare scrisorile voastre. Și, ca de obicei, am primit vești interesante. Foarte mulți dintre voi povestiți despre hotărîrea de a încheia anul școlar cu cît mai multe note bune și foarte bune.

Iată ce ne scrie **Croitoru Aurică** din **clasa a VI-a** de **la Școala de 8 ani** din comuna **Luceni-Olteni**, raionul **Tîrgoviște**: Am hotărît să absolvim și acest an cu succes, fără nici un corigent, fără nici un repetent. Pentru aceasta, fiecare a învățat temeinic, tot timpul anului, iar acum recapitulăm cu seriozitate materia. De multe ori ne întîlnim la școală cu tovarășii profesori sau cu pionieri fruntași la învățătură și recapitulăm sau explicăm problemele neînțelese".

Sînt bucuroasă, dragă Aurică, aflînd sîrguința voastră și vă doresc mult succes.

Dima M. Anișoara din comuna **Ginvarăști**, raionul **Tr. Măgurele** ne scrie despre prietenia și ajutorul tovarășesc care domnește în clasa ei: „Clasa noastră, a VII-a A, este ca o adevărată familie. Acum, cînd avem în față două examene — cel de absolvire și cel de admitere — sîntem și mai buni prieteni și ne ajutăm cu mai mult drag unii pe alții.

„În curînd — examenele" — așa începe scrisoarea pionierei **Cojocaru Aurelia** din comuna **Moțăței**, raionul **Calafat**. „...Ca și toți ceilalți pionieri și școlari, noi, cei dintr-a VII-a, învățăm, recapitulăm cunoștințele dobîndite în cursul anului. Nu peste mult timp vom fi în alte școli, unde vom învăța diferite profesii, ne vom pregăti să devenim muncitori, tehnicieni, profesori — oameni folositori patriei dragi".

Vă felicit, dragi prieteni, pentru gîndurile voastre frumoase și vă doresc mult succes în viață. Aceeași urare și pentru pionierii **Păun Constantin** din comuna **Coțofeni**, **Duchin Paraschiva** din comuna **Costești**, **Manta Ecaterina** din comuna **Zărnești** și mulți alții.

RODICA

RODICA *de vorbă cu cititorii* RODICA *de vorbă cu cititorii* RODICA *de vorbă cu cititorii*

Fruntași la învățătură și în activitatea pionierească • Fruntași la învățătură și în activitatea pionierească • Fruntași la învățătură

SANDU IOANA, cl. a VII-a, Școala de 8 ani com. Febiș, raionul Lipova.

BELDESCU PETRE, cl. a VII-a C, Școala de 8 ani nr. 4, Ploiești.

ARDELEANU DORINA, cl. a VII-a C, Școala de 8 ani nr. 8, Brașov.

FOTIN CHIVU, cl. a VII-a A, Școala de 8 ani, com. Independența, raionul Galați.

TERZI MARCELA cl. a VII-a B, Școala medie nr. 2, Reghin.

CONCURSUL DE FOTOGRAFII ORGANIZAT ÎN CINSTEA ZILEI DE 1 IUNIE

Puțină atenție și experiența va reuși.

Fotografie executată la **cercul foto de la Casa pionierilor din Sibiu.**

Acesta e sportul!

Mulți cunosc cariera actualului antrenor de box Constantin Nour, unul din cunoscuții noștri mari boxeri de acum două-trei decenii.

Desăvîrșit atlet, cu lovituri foarte

puternice, cu o viteză de execuție uluitoare, C. Nour a înscris pe lista învinșilor săi zeci de nume cu răsunet: Gaspard Luigi, Frank Bonda, Jeffries Lington, Ali Sadek etc...

Dar foarte puțini știu un „mic" amănunt: în copilărie, Constantin Nour a fost un băiat foarte debil! „Sportul, și anume înotul și gimnastica, m-au făcut... boxer" *— ne-a spus cu seriozitate antrenorul dinamovist.*

Într-adevăr, înotul și gimnastica i-au mărit mult capacitatea toracică, deci și cea vitală, „lucrîndu-i" în același timp mușchii, care aveau să-i servească atît de mult în cariera sa de boxer.

★

O zi de iarnă la Moscova. E ger. Termometrul arată —16°. Pe rîul Moscova are loc un concurs neobișnuit. Printre sloiurile de gheață, înotătorii Asociației Sportive „Vodnik" se întrec într-o cursă de 1 000 de m. Între fruntași, un tînăr cu părul blond, cîrlionțat. Se numește Victor Smirnov.

La controlul medical ce urmează cursei, și la care Smirnov se prezintă admirabil, profesorului doctor I. M. Sarchizov i se pare cunoscută figura tînărului.

...Fiu al unui pictor cunoscut, Vitea Smirnov fusese tipul

copilului plăpînd. Veșnic încotoșmănat de către părinții săi, iarna, toamna, primăvara, copilul avea aproape permanent guturai. Era un copil firav, bolnăvicios.

Și acum iată-l în fața sa pe fostul pacient — devenit între timp un minunat atlet.

În broșura sa „Călește-ți organismul" I. M. Sarchizov arată cum acest tînăr, printr-o rațională și metodică practicare a sportului, a devenit, în ciuda unei constituții la început foarte șubredă, un adevărat atlet.

Înotul și canotajul în timpul verii, schiul și patinajul — iarna, precum și gimnastica de-a lungul întregului an, au avut asupra fizicului său un efect determinant, hotărîtor.

Un copil debil a ajuns, cu ajutorul sportului, un om puternic, sănătos. Și, să recunoaștem, de la copilul cu guturai veșnic pînă la înotătorul printre sloiurile de gheață este o mare distanță...

★

Ultimii ani au consacrat-o drept cea mai rapidă femeie din lume pe sprintera americană de culoare — Wilma Rudolph.

„Gazela neagră" — cum au poreclit-o unii pe Wilma — deține, într-adevăr, recordurile mondiale la probele de 100 și 200 m plat (11,2 sec. și 22,9 sec).

Ea mai deține însă un alt original „record". Este știut că, foarte tînără fiind, ea a venit pe stadion să-și corecteze anumite malformațiuni fizice, căpătate în urma unei paralizii infantile.

Prin sport, ea și le-a „corectat" atît

de bine, încît a ajuns una din celebrele atlete ale tuturor timpurilor.

MARIUS POP

Amenajați singuri O BAZĂ SPORTIVĂ *simplă*

Au reușit de minune

Botoșani (prin telefon). *Din dorința de a avea o bază sportivă, pionierii de la Școala de 8 ani. nr. 5 s-au apucat de lucru. Înarmați cu uneltele necesare, au pornit să niveleze locul din fața școlii pentru a construi acolo un teren de handbal în 7. Inițiativa au avut-o pionierii detașamentului nr. 4. Și au reușit de minune! Nici celelalte detașamente nu se vor lăsa mai prejos. De pildă, detașamentul nr. 1 și 3 vor amenaja un teren de volei; pista de alergări simplă va fi amenajată de detașamentul nr. 2, iar de gropile de sărituri în înălțime răspund detașamentele nr. 3 și 4. Deci, fiecare are de făcut cîte ceva. Cînd va fi totul gata, vor organiza frumoase întreceri sportive! Noi le dorim mult succes în realizarea planurilor lor.*

PIONIERI ȘI ȘCOLARI!

Culegeți cît mai multe flori de mușețel!

Recoltarea acestei plante atît de prețioase pentru sănătatea oamenilor constituie o acțiune patriotică. Să nu lăsăm nici o floare neculeasă!

Predați florile de mușețel centrelor de achiziție ale întreprinderilor de plante medicinale din cadrul cooperației de consum.

Măcar un cuvințel...

Schiță de **Octav Pancu-Iași**

Desen de ADRIANA MIHĂILESCU

Radu fu cel dintîi care veni să-l liniștească:

— Lasă, mă, o să treacă și asta...

Pe urmă Lia:

— Hai, capul sus!

Și Mircea:

— Nu te mai amărî. Se întîmplă...

Acum, rămas singur în clasă, se gîndește la ei cu duioșie. Ce prieteni buni! Toată clasa s-a grăbit să iasă în recreație, numai ei, ei trei au simțit cîtă nevoie are el de un cuvînt de mîngîiere și s-au oprit să i-l spună. Ei bine, da, abia acum își dă seama cine îi sînt adevărații prieteni și cine nu. Piatra de încercare a prieteniei a fost să fie acest nenorocit de 3 pe care l-a primit la matematică. Cei cărora le pasă de el, cei care îi sînt prieteni adevărați nu s-au grăbit s-o zbughească la joacă, ci s-au oprit lîngă el și i-au spus: „lasă, mă, o să treacă", și „capul sus", și „nu te mai amărî"... Dar Barbu? Barbu, pe care îl socotea mai mult decît un prieten, poate chiar mai mult decît un frate, ce-a făcut pentru el? A fost primul care a țîșnit pe ușă. Ca din pușcă a ieșit. Nici n-a întors capul spre el... Păi, sigur, de ce să-l întoarcă? Ce avea de văzut? Un om necăjit? Puțin îi pasă lui Barbu de un om necăjit! S-a dus glonț să joace bîza sau leapșa sau... de ce nu? să rîdă cu fetele de necazul lui. Bine, „prietene" Barbu, bineee... Va să zică așa știi, așa înțelegi tu să te porți după o prietenie de cinci ani încheiați! Poate că o să mai vii la mine să împrumuți pompa de bicicletă. Și poate că o să îndrăznești să vii și la televizor, cînd joacă „Rapid"... Pompă? N-am. Nu mai am! Ba, ca să nu mint, am, dar n-o mai dau! De ce? Uite-așa! Se strică, se consumă. Nici tu n-ai vrut să-ți strici, să-ți consumi recreația ca să te oprești lîngă un prieten și să-i spui un cuvînt, un cuvințel de mîngîiere. Atît voiam de la tine: un „lasă, mă, o să treacă", un „capul sus" sau „nu te mai amărî". Nu-ți ceream nici să plîngi lîngă mine și nici să-ți smulgi părul. Un cuvînt, un cuvințel îmi era de ajuns... Vrei să vii duminică la televizor? Nu se mai poate. De ce? Uite-așa! Nu-l deschid. Nu mai pot să sufăr „Rapidul". Nu mă mai interesează cînd și cum joacă. Eu de azi țin cu „Dinamo". Praf o să-l facă „Dinamo" pe „Rapid". O să-l bată cu 5 la 0, cu 10 la 0, cu 100 la 0! Și eu o să rîd, o să rîd cu gura pînă la urechi. Că și tu rîzi acuma, nu te doare că eu mă perpelesc aici; îți arde de bîză! Bine, „prietene" Barbu, bineee... Pentru tine cinci ani de prietenie au fost nimic. I-ai pus în cîntar alături de douăzeci de minute de recreație și cele douăzeci de minute au atîrnat mai greu. Mă rog... fiecare cu cîntarul lui, cu obrazul lui. Eu, cel puțin, n-am ce să-mi reproșez. Poate doar că am fost atît de naiv ca să cred în prietenia ta... Cu ce ți-am greșit eu în acești cinci ani? Hai, spune, spune cu ce?... Vezi că taci? Și de ce taci? Poate pentru că mă vezi amărît și nu vrei să mă contrazici? Nu te doare pe tine de necazul meu. Taci pentru că am dreptate! Și pentru că tot veni vorba de dreptate: am la tine niște timbre. Două australii ștampilate, din seria cu canguri. Ți le-am lăsat deoarece îți plac cangurii. Ei, să nu-ți mai placă. Că nici mie nu-mi place cum te porți cu mine... Cuțitul pe care ți l-am dăruit de ziua ta, n-avea grijă, n-o să ți-l cer înapoi. Eu însă o să-ți dau înapoi cartea pe care mi-ai dăruit-o de ziua mea. Ai scris pe ea: „Cu prietenie". Și asta e cea mai mare minciună. De ce să țin în casă o minciună? Nici n-aș mai putea s-o ating, darămite s-o răsfoiesc. Cînd o s-o dau jos din raft, o să-mi îmbrac mănușile și chiar și așa o să-mi spăl pe urmă mîinile în zece ape. Da, „prietene" Barbu, da... Trădarea prieteniei se plătește scump. Nu mai ești, doar, un puști... Grădinița și clasa întîia au rămas, ehei, în urmă... Ești într-a cincea, ești pionier, ba ditamai președinte de grupă... Ai putea să știi, și încă prea bine, cum trebuie să se poarte un prieten... Pentru că, îți repet: nu-ți ceream nimic deosebit. Un cuvînt doar, un cuvințel... Uite Radu. Radu care nu-i decît de anul ăsta coleg cu noi. A găsit un „lasă, mă, o să treacă și asta...". Și Lia, Lia care abia îți răspunde la bună ziua. Și ea a găsit un „hai, capul sus"... Ca să nu mai vorbesc de Mircea. Bătăușul clasei. La el mai repede găsești bobîrnace și ghionturi, decît cuvinte de mîngîiere. Și totuși, s-a oprit pînă și el ca să-mi spună: „nu te mai amărî, se întîmplă...". Dar tu...

Un pocnet surd îl face să tresară. Pe ușă a intrat Barbu, transpirat, gîfîind:

— S-a făcut, bătrîne. Record mondial la sprint! Am alergat pînă la uzină, la tata, să-i spun să nu mă mai aștepte la patru, că nu mai pot merge la circ. Vin după masă la tine și pînă nu-ți intră în cap descompunerea numerelor, nu mă las... Se poate, mă? Trei? Tu și trei? Păi, nu-ți crapă obrazul? Ce faci mutra asta? Poate ca ai vrea să-ți spun: lasă, mă, o să treacă, nu te mai necăji... Ba, necăjește-te, frățioare, necăjește-te că n-ai nici un motiv să sari în sus de bucurie... Ai mîncat? Nu? Uite că am eu o tartină. O facem juma-juma. Și dacă cumva ți-a intrat în cap că-mi pare rău de biletul la circ, să-ți iasă numaidecît. N-au intrat zilele în sac!... Na, rupe... Și vezi de nu fă firimituri!

PE ECRANE

O mică protagonistă din filmul „ÎNTÎLNIRE LA ORA 8".

„ÎNTÎLNIRE LA ORA 8"

Este o producție a studiourilor cehoslovace care va rula în curînd pe ecranele noastre. Eroii filmului, pionieri, fac o descoperire în timpul unui concurs de orientare turistică. Veți vedea cîte peripeții interesante vor urma după această descoperire(de ce fel, nu vă mărturisim înainte de vizionare). Copiii vor obține, prin străduința cu care valorifică descoperirea lor, rezultate îmbucurătoare și pentru ei, și pentru părinții lor.

Dar numai vizionînd filmul veți afla datorită cărui secret știut numai de ei, copiii, despre care v-am amintit mai sus, au stabilit să se întîlnească la ora 8.

„CERTIFICATUL DE NAȘTERE"

Film polonez distins cu Marele premiu „Leul de aur" la Festivalul internațional al filmelor pentru copii de la Veneția 1961.

Eroii filmului „Certificatul de naștere" sînt copii polonezi care în timpul celui de-al II-lea război mondial rămîn singuri, neajutorați, pe pămîntul cotropit de hitleriști.

Filmul ,compus din trei episoade, înfățișează tragedii pe care le-a adus războiul, fiind un îndemn fierbinte la lupta pentru pace.

O scenă din filmul „CERTIFICATUL DE NAȘTERE"

Poșta literară Poșta literară Poșta literară Poșta

Vă răspunde poetul **DAN DEȘLIU**

ȚEPELEA IOAN, Beznea-Crișana. Întîmplarea cu cloșca e povestită cu mult haz. Ai mai scris și altele, sau aceasta-i prima încercare? Dacă ai ceva nou, trimite-ne! Fii însă mai cu grijă în privința ortografiei și punctuației: se vede treaba că ești foarte supărat pe liniuța de unire, de n-o folosești nicăieri!

BUZATU MARIA, Peșceana-Argeș. „Articolul" cu pricina, este de fapt o poezie, și chiar una destul de reușită. De unde-ai copiat-o?

BRĂDĂȚAN ELENA, Drăgoiești-Suceava. Cele două strofe de la-nceput, nu-s tocmai rele: **„Încet coboară seara/ Pe pajiști și cărări / Noi îți cîntăm un cîntec, / Amurgule din zări. / Întîiul ceas al nopții / Pe vale s-a întins, / Și cea din urmă rază / În vîrf de pom s-a stins..."**.

Restul, nu-i de aceeași calitate. Și-apoi, nu cred că merită să repetăm în versuri, diferite amănunte din cartea de zoologie...

TUFĂ IOAN, Dragomirești-Bacău. „Țara mea" este o încercare meritorie. O publicăm cu plăcere:

„Brazde lungi, cît Bărăganul,
Se întind în colective,
Crește-n unduire lanul,
Bogățiile — în stive.
Țara și-a schimbat obrazul,
Zi de zi și an de an:
Mărturie-i și Bicazul
În Moldova lui Ștefan...
Fumul fabricilor crește
Drept, în zările albastre,
Iarba rea se ofilește
Pe întinsul țării noastre.

Căci, deși aceleași stele
Ard pe cer pe-același loc,
Azi, pe-ntinsul țării mele
Arde înc-o stea de foc!

ȘERBAN MAGDALENA, Medgidia. În primul rînd, felicitări pentru succesele la învățătură!

Versurile nu-s nici prea rele, nici prea bune. Din „Primăvară", am reținut un dezacord supărător: **„a dat frunze verzi în prun"**, în loc de **„au dat..."** Din „Iarna" — surpriza strofei finale: **„Fac un omuleț de nea, / Iar băieții cu patine-i / Pun în gură o lulea / C-o să-i stea așa, mai bine!"**

Să ne mai scrii.

TĂNASE MARIANA, Ioan Corvin-Dobrogea. Mulțumiri din inimă pentru cele cîteva rînduri ale povestirii despre pădure, pentru desen și mai ales, pentru firul de ghiocel: este una dintre cele mai frumoase scrisori pe care ne-a trimis-o primăvara aceasta!

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul; Combinatul Poligrafic Casa Scînteii